

סבלנות

הסבלנות בדעתו כשהיא מבטח טהור ומונקה מכל רעה, אינה עוללה לקරר את להבת ורגשי הקודש שבתוכן האמונה הפשוטה, מקורו אושר החיים כולם, כי-אם להרחב ולהגדי את יסוד ההתלהבות המקודשת לשם. הסבלנות חמוצה היא באמונה רבה מאד, עד שהיא מכרת שאי-אפשר כל שסתורוק הנשמה מכל אוור קודש, כי חי אלהים חיים מלאים את כל החיים, ועל כן גם במקום שמתגלים המעשים בהירוט, ובמקום שמתבלוטות הדעות בכח, יש בהכרח בתוך הלב ובמעמק הנשמה אוור חיים של קודש עניר, שהוא מתגלה בצדדים הטובים שאנו מוצאים בפנים רבות גם אצל השדרות החרבויות שלנו, נגועי הכפירה ואכזרי הספקנות ומתוך הידיעה והאמונה הגדולה והקדשה הזאת באה הסבלנות להקייף בחוט של חסד את הכל. "אף אסף יעקב כלר"¹.

מהר"ל נצח ישראל פ"ה

היו יוכנעים ורוצח לאלהרג מבי קורבן וזה השהי חושדים אותו כי כל זה גרםתו, לא היה רוצה רבוי זכריה וזכריה, מפני ענותו של רבוי זכריה וזכריה אמר ענותו וכיו' פרידרש שהשם יתפרק כאשר רוצה בדבר מה כמו שרצה עכשו לאלהרג הבית והיו יוכנעים גדולים שעומדים על נפשם להציג נפשם אלהרג את זה ועשה הקדוש ברוך הוא אליחוות על דידי זכריה וזכריה שייהיה נצל הרשע עד שנעשה רצון הקדוש ברוך הוא שהיה רוצה בחורבן והבן דבריהם אלו.

זהרץ חייז גיטין שם

לא ידעתי מה ענו היחסה בזה שלא הניח נקל קורבנן... היה לו
לזכור מקרים או חסידותנו. אך לא לשון ענווה... לא פví הדבר היה מותר
ללחם להקריב זה הקרבן בויה הענין שהיה סכונה לככל ישראלי...
אלאם מפני גודל ענותו לא הרחיב מעבונשו לעשות בה הלהכה
לטמאשה וחשש שידחוו אותו שעשה שלא כהלכה ולא החשיב עצמו
נקאנזוויל הדור... ומ"פ זה אמרו לשון עותוננותו היהינו בטה שלא היה

וזו, שאין לי כל ספק שrisk בה אכן צריכים ללבת, הנני
בנהון בסבר המלחמה מימין ומשמאלי. אמנם ותוקני
לשמו ית"ש, שיזוכני לשאות ברמה את דגל האמת,
לטמושן איזג בזבז

אגרות הראי"ה ח"א, אגרת יד

ב"ה, א/or ליום ד' עיר"ס, תרס"ג [בוויסקן].

אהים בעימים, אהובים ויקרים, הרב הגאבד"ק מוהרד"ב שליט"א
טומוספרש"ב

ומורו"ש שליט"א הכהנים קוק והרבנית תה' זותעת היקרים שי'. שמחה
ישגנו וב"ט, שsson

... מאד חשקתי שיבא אחד מהאורחים שי אלינו על יו"ט, לימים

האחרונים ימי חוה"מ הבעל"ט, ביחוד

שמדובר شيء שחושני בהזותכם עוסקים יחד במצוות תיימן משיחא בלבד

רשות הרכבת הלאומית בתקופה של כהן גוריין, מנהל תחנת תל אביב, נסעה לארץ ישראל.

Digitized by srujanika@gmail.com

אשל ב-ג' ב-ג' ו- ו-ה' גראטנו ברא פשנרט גפאז'ו גונטוא כל תר' זאואר צ'ו דיז

1990-1991 年度の研究開発費は、前年比で 1.7% 増加した。

רעיון רדאי להחפкар ולphetנבר בפסל של אותו ראש.

אוחטם בברכה ושמחת הרוגל, בנה"ר ונפש אוחטם דבק באחן"פ

סלבּוֹן

אברהם יצחק ה"ק

תלמוד בכל מסכת גיטין דף נה עמוד ב
אכמץאו ובר קמציא חורב ירושלים, דההוא גברא דרומיה קמצא
ובעל דבביה בר קמציא, עבר סעודתא, אמר ליה לשמעיה: זיל
אייתו לי קמציא, אל אייתו ליי בר קמציא. אתה אשכחיה דרוה
יתיב, אמר ליה: מכדי ההוא גברא בעל דבבא דההוא גברא הוא,
מאי בעית הכא? קום פוק! אמר ליה: הוואיל ואטאי שבקן, ויהיבנא
לך דמי מה דאלולא ושתיינא, אמר ליה: לא. אמר ליה: יהיבנא לך
דמי פלאג דסעודתיך! אל' לא. נקייה בידיה ואוקמיה ואפקיה. אמר:
כולה שעודתיך! אל' לא. נקייה בידיה ואוקמיה ואפקיה. אמר:
הוואיל והוא יתביב רבען ולא מחו ביה, ש"מ קא ניחא לךו, איזיל
איכול בהו קורצא בי מלכא. אול אמר ליה לקיסר: מרדוך בר
יהודהין אל' מי ימיר? אל': שדר להו קובבנא, חווית אי מקריבין
לייה. אול שדר בידיה עגלא תלטא. בהדי דקאנוי שרא ביה מומא
בניב שפטים, ואטורי לה בדוחין שבעין, ודוכתא דלידין הויה מומא
ולידיה לאו מומא הו. טבור ורבנן לקרובייה משום שלום מלכות,
אמר להו רב זכריה בן אבוקולס, יאמrho: בעלי מומין קרבין לגבי
מוחב! סבור למקטליה, שלא לайл ולימא, אמר להו רב זכריה,
יאמרנו מיטיל מום בקדשים יהרגנו אמר רב זכריה: ענותנו של
רב זכריה בן אבוקולס, החורבה את ביתינו, ושרפה את היכלנו,
והגלינו מארכינו. שדר עליהו לנוירן קיסר.

רשי מסכת גיטין דף נו עמוד א
ענותנותו - סבלנותו שסבל את זה ולא הרגן.

אגורות הראי"ה ח"א, אגרת רעד ב"ה,עה ק' יפו ו"י, ח' א"ר תרע"ג. שלוי וברכה לבביד ידי"ג הרב היגאון הטע"ב אוצרת טיע"ר מו"ה ברוח

מאריס שיליט'א, האב"ד דעה"ק חיפה ת"א. .... מה שחשרנו כת"ר די"נ ע"ד מצב הדת בעות. מה אומד ליזיד, מה רבו פצעי לבבי מבלילות המטבח, שאפס עצור ואזוב, לשא בוד רמה דגל שם ה' וזרות באה"ק. וככל אשר אשקיים את עצמי ברעון זה בן לבוי חומה וסוער, ולא אמצא דרך ישורה איך להתחיל במעשה כי קשה לי מaad לבא לעמק השוה עם חוב גдолין הדמן, די' ישרם, שהם חפצים ללבה ורק במסולל היישן, להתרחק מכל בשרון ומכל תנועה של חיים מה שהוא לדעתך ברור נגד דרכ' ד' למורי, ובזה נוטנים ז' לפירוצים ומהזיקום ידי מרעים, ואוי לנו מעבותנותם של

אללה, אעפ' שכוננותם רציה.
ואין לדרך אחר ב' לא חזק את ידי החונוך הנוטה חלק
ליידיעות העולם והחומר, והמדריך את הילדיים ברוח
צורתם היחסים, בעודו מאנש לב, ובנכונות יסלול הגנן, שכל
אללה בשחם מצטרפים אל הדרכת התורה ויראת שמיים
של אלמת, מעטרים הם אותה ומאמצים את חילתה, וסוף
בל סוף מלאר רע בעג' ב' עננה אמרן, ומה אעשה שבדור

1 מיבח טו